

Nevím, zda je to moudrost, která se dá za život předat. Museli jsme se učit životu, tak jak přicházel. Měla jsem velmi vzácné rodiče, život nebyl lehký. Bylo nás 6 sourozenců, ze začátku byl život harmonický, ale válka, vč. koncentráku pro tatínka a pak komunistické persekuce, nebyla procházka růžovým sadem. Maminka vše zvládla, i když se to postupně projevovalo na jejím zdraví. Velmi si jí vážím a považuji ji za vzor. Život ani pro nás nebyl procházkou růžovým sadem. Museli jsme pomáhat, pracovat i chodit na brigády. Své děti jsem vychovávala nejen rozmazlováním, ale k samostatnosti a zodpovědnosti. Dříve bylo běžné pomáhat starším, ale i v rodině vzájemně se podpořit. Výlety a dovolené jsme trávili jako rodina a byla vždy spokojenost i přátelství. Pak se děti osamostatnili, ale soudržnost vždy byla na prvním místě, i když jsme nežili v blízkosti, ale každý v jiném městě. Vnučata jsem mívala na prázdniny i déle, pokud byli malí a pokud šlo jsem všem pomáhala. Dnes je doba ukvapená, pracovní vytížení veliké, děti, pokud už jsou velké mají školu, zaměstnání a žijí sportem i kulturou. Ty vzdálenosti někdy neřeší pravidelné návštěvy atd. Zpomalení toho tempa dnešní doby moc nejde, vztahy se doplňují SMS zprávami, či telefonem a návštěvy jsou pro nedostatek času vzácnější.

Přála bych dnešním vnučatům, aby nezapomínali na soudržnost rodiny, babičky či dědečky, protože život utíká rychleji než stačíme vnímat a krásné jsou vzpomínky, které v nás přežívají z dětství i později vzpomínkami na pohádky, básničky či výlety, kterými nás spojovaly.

M. Adamcová

Věk 78 let, žena, vzdělání středoškolské, ekonom, střední město, dnes vdova.

Děti 2 synové (54 a 51), dcera (47),

Vnučata 5 vnuček (29, 26, 21, 16, 14) a 2 vnuci (28, 18)

Pravnučata nejsou